

“ผมจึงพบว่าถ้าสิ่งที่เด็กได้เรียน มันอยู่ใกล้กับสิ่งที่เขาเจอหรือสิ่งที่เขาคิด เขาก็จะสามารถเชื่อมโยงและเรียนรู้ได้ดี ผมจึงมากบทวนประสบการณ์ การเรียนภาษาของตนเมื่อยังเด็ก ก็พบว่าผมเรียนเพราะมันสนุก และรู้สึกว่ามันใช้ได้ หลังจากนั้นแผนการสอนของผมก็เปลี่ยนไป”

W เป็นคนขี้สงสัยและแนวทางในการดำเนินชีวิตของผมมักจะเป็นไปเพื่อตอบคำถามที่ผมหงัดขึ้นมา การเข้ามาทำงานเป็นครูในโครงการก็เป็นส่วนหนึ่งของคำถาม เหตุเกิดมาจากวันหนึ่งผมนั่งรถเมล์และเห็นเด็กผู้ชายคนหนึ่งซึ่งควรจะเรียนอยู่ในโรงเรียน ณ เวลานั้น แต่กลับมาอยู่ในรถเมล์ขณะที่แม่ของเขาทำงานเป็นกระเป๋ารถเมล์ ผมจึงย้อนกลับไปมองชีวิตของตน และพบว่าตัวเองนั้นโชคดีเหลือเกินที่เกิดมาในครอบครัวที่พ่อแม่สามารถจัดสรรเวลา และความสะดวกสบายในชีวิตได้ ผมกลับมาตั้งคำถามว่า ทำไมเด็กคนอื่นถึงไม่โชคดีเหมือนผม ทำไมคนเราถึงเกิดมาไม่เท่ากัน ไม่ว่าจะคิดหาเหตุผล หรือโทษโชคชะตาและเวรกรรมอย่างไร ก็ไม่ทำให้ผมได้คำตอบที่ผมต้องการ คำถามที่ยังไม่มีคำตอบจึงรบกวนผมตลอดมา จนมาถึงวันที่ผมได้เห็นประชาสัมพันธ์ของโครงการเพื่อมาเป็นครูในโรงเรียนที่ขาดแคลน ผมจึงเห็นว่านี่อาจเป็นโอกาสที่จะช่วยผม หากคำตอบของคำถามเหล่านั้น...ถึงจะไม่ได้คำตอบ แต่อย่างน้อยผมก็ยังได้ทำอะไรเพื่อคนอื่น

“ผมเลือกเป็นครูสอนภาษาอังกฤษด้วยความถนัดและความรักในตัววิชาเป้าหมายแรกของการเป็นครูวิชานี้ก็เพื่อให้นักเรียนของผมชอบภาษาอังกฤษ ผมเริ่มสอนบทเรียนใหม่ทั้งหมดโดยเริ่มจากเรื่อง article เพราะคิดว่าเป็นบทเรียนที่ง่าย ดังนั้นนักเรียนควรจะทำได้ซึ่งการรู้สึกทำได้ก็จะทำให้พวกเขาชอบภาษาอังกฤษของ แต่ผมคิดผิด นักเรียนไม่ได้ชอบภาษามากขึ้นเลยถึงแม้จะมีการบ้านส่งผมจึงหันไปมุ่งเรื่องการสร้างความสัมพันธ์กับพวกเขา เพราะคิดว่าถ้าพวกเขารักผมแล้วพวกเขาก็จะตั้งใจเรียนวิชาของผมมากขึ้นสุดท้ายพัฒนาการทางความสัมพันธ์ของผมกับนักเรียนดีขึ้นมาก แต่พวกเขาส่วนใหญ่ก็ยังไม่ได้สนใจในภาษาอังกฤษอยู่ดีจนมาปลายเทอมหนึ่งผมได้เปลี่ยนภาระงานที่ให้นักเรียนจากการทำโจทย์ลงในสมุดมาเป็นการให้นักเรียนใช้จินตนาการโดยเริ่มจากการให้นักเรียนวาดภาพโรงเรียนในฝันและบรรยายออกมาด้วยภาษาอังกฤษ ผมจึงพบว่าถ้าสิ่งที่เด็กได้เรียนมันอยู่ใกล้กับ

สิ่งที่เขาเจอหรือสิ่งที่เขาคิด เขาก็จะสามารถเชื่อมโยงและเรียนรู้ได้ดีผมจึงมากบทวนประสบการณ์การเรียนภาษาของตนเมื่อยังเด็กก็พบว่าผมเรียนเพราะมันสนุกและรู้สึกว่ามันใช้ได้ หลังจากนั้นแผนการสอนของผมก็เปลี่ยนไป”

ในเทอมสองผมวางแผนการสอนใหม่โดยจัดหาหัวข้อหลักมาสอนในแต่ละเดือน โดยเน้นการเชื่อมโยงกับชีวิตจริง เช่น เทศกาลคริสมาสต์ แผนที่จะและการนอกทางและอนาคตของฉันโดยแต่ละเดือนก็จะมีคาบร้องเพลงและการนำสิ่งของที่หยิบจับได้จริงมาใช้ในห้องเพื่อติงภาษาที่ชีวิตจริงเข้าด้วยกันนักเรียนให้ความสนุกมากขึ้นและเนื่องจากนักเรียนที่นำไปใช้จริงได้พวกเขาสามารถสื่อสารหรือตอบคำถามอื่นนอกจากคำถาม “เป็นอย่างไรบ้าง” ในขณะที่คิดแผนการสอนผมก็ได้คิดถึงว่าตอนผมเป็นเด็กนั้นผมได้หรืออยากได้อะไรจากครูของผม ผมสรุปออกมาได้ว่าผมอยากให้ครูสอนทำอาหารในชั้นเรียน ผมชอบที่ครูให้ฝึกฟังโดยการร้องเพลงผมอยากมีโอกาสถ่ายรูปด้วยกล้องดีๆผมอยากให้ครูของผมพยายามตอบคำถามของผมทั้งที่ไร้สาระหรือมีสาระ ผมต้องการครูที่ผมสบายใจที่จะเดินเข้าไปคุยด้วย หลังจากได้คิดสิ่งเหล่านี้ผมจึงตัดสินใจที่จะเป็นครูคนนั้นเสียเองผมอยากเป็นครูที่ทำให้นักเรียนรู้สึกว่าเขา โชคดี และคิดว่านี่จะเป็นส่วนหนึ่งในการหาคำตอบของผม

ผลลัพธ์ของการเปลี่ยนแปลงแผนการสอนและทัศนคติของผมในช่วงต้นเทอมสอง ทำให้ผมได้รู้ว่านักเรียนชื่นชอบการร้องเพลงนักเรียนมีความคิดสร้างสรรค์ นักเรียนชอบการปฏิบัติ นักเรียนมีแนวทางในการจำคำศัพท์ที่หลากหลายนักเรียนยังมีความเป็นเด็กที่ช่างคิดและกล้าลองและนักเรียนแต่ละคนมีแนวทางที่ชอบต่างกันไป ผมดีใจที่เห็นศักยภาพของนักเรียนของผมและช่วงเวลาที่ทำให้ผมรู้สึกโชคดีที่สุดในการทำงาน ก็คือเวลาที่นักเรียนเดินเข้ามาบอกผมว่าเขามีความรู้สึกมีความเห็นอย่างไรกับกิจกรรมที่พวกเขาได้ทำ ซึ่งนักเรียนแต่ละคนก็จะบอกผมในหัวข้อที่แตกต่างกัน

5 หนึ่งขณะที่ผมเดินออกจากโรงเรียนเพื่อกลับบ้านผมได้คิดถึงตนเองอีกครั้งหนึ่งว่า ผมนั้นเป็นคนที่ดี ที่มีโอกาสทำให้คนอื่นรู้สึกโชคดี และถึงแม้มันไม่ได้ตอบคำถามที่ยังค้างคาใจของผม ผมก็ได้ข้อสรุปในเวลาที่ว่า...บางคำถามอาจจะไม่มีคำตอบหรือคำตอบมันไม่สำคัญ สิ่งที่สำคัญคือสิ่งที่ผมได้เรียนรู้ขณะที่หาคำตอบ

สันติภาพ ไวกิตติพงษ์ (ครูเม)
วิชาภาษาอังกฤษ โรงเรียนวัดไทร

